

SCÉNA II.

Scénu mohou (patrně tedy za tónů Abby) proměnit VHJ. Mízi křeslo, mízi věšák, bar mízi za tabulí nebo za flipčartem (bude-li něco z toho), bordel na stole vystřídají křivule. Cedule na dveřích se otočí, z druhé strany je nápis „Willardovo – Nerušit!“

Rázně napochoduje Willard. Není to energetická ráznost Reného, ani egodeistická ráznost Kristýny, je to ráznost člověka, který není zvyklý ztrácet čas. Sotva vstoupí, už něco začne dělat – bude-li flipčart, může začít kreslit nějaký nesmyslný graf (tím pádem bude na pravém konci scény). Budou-li křivule, může sofistikovaně namíchat nějaký lektvar a posléze jej vypít (tím pádem bude stát před stolem). Každopádně nakonec zabuší René:

W (*zavrčí*): Ticho!

R (*nakráčí do místnosti jako by mu patřila, za chůze srdečně zdraví Willarda*): Bonžúr.

W (*zamračeně se na něj oboří, ale nedívá se na něj*): Šššt!

R: (*zastaví se, ohlédne se, jako kdyby to snad nemělo být na něj, nadšení ho opouští, šeptá*) Bonžúr.

W (*věnuje se své práci, odvěti mu takovým tím otráveným asertivně-prosebným hlasem*): Jdi pryč.

R: (*opatrně se k němu přiblíží, konverzačně šeptá*) Willarde, jak se vede, víš něco o atentátech?

W (*nešeptá, odsekne*): Ne.

R: (*zkusí to naslepo ještě jednou, šeptá*) A o Švédech?

W (*úplně stejně*): Ne.

R: (*ještě jednou, téměř pokorně, šeptá*) A o atentátu na švédskou královnu?

W (*přeruší svou činnost a poprvé se na něj podívá, s upřímným podivem*): Jistě. Proč pořád šeptáš?

R (*spokojeně divákům*): Bingo!

W: Kde? (*dívá se vzhůru*)

R (*ustoupí si stranou doleva, založí ruce a poslouchá*): Tak povídej. Co víš o tom atentátu?

W (*vrací se zpátky ke své práci, nevinně*): Nic, to mi jen tak uklouzlo. Jak se daří dětem?

R (*přikrade se mu za záda, pokušitelsky*): Můžu ti zaplatit.

W (*v očích se mu rozzáří dolary, napůl se k němu otočí, marně se snaží neprozradit svůj eminentní zájem*): Skutečně? Kolik?

R (*opatrně, trochu od něj ustupuje, bedlivě jej pozoruje*): Dvacet.

W (*zájem mizí, vrací se k práci, s povzdechem*): Jak se daří dětem?

R (*to je škrt! Vzdorně, do diváků*): Třicet.

W (*pokračuje v práci, konverzačně*): A manželce?

R (*hlas mu hrubne, začíná být rozčilen*): Čtyřicet.

W (*pohroužen do práce si prozpěvuje*): Ještě máš taky psa...

R (*hajzl! s největším přemáháním přidá těch pět*): Čtyřicet pět.

W (*zarazí se, nechává si to projít hlavou, nakonec teda kývne, vem to čert*): Tak fajn!
(*přestává pracovat, jde k Renému, otcovsky jej bere kolem ramen a bere si jej stranou vlevo*)
Kdyby se tě někdo ptal, tak ode mě to nemáš, ale ... (*zastaví se s Reném, vyslovuje
dramaticky, pomáhá si volnou rukou*) čirou náhodou se ke mně doneslo, že po městě se
potuluje nová (*udělá nekonečně dlouhou dramatickou pauzu s rukou a pohledem vizionářsky
opřenými do prostoru, René se začne zmateně dívat střídavě na něj a střídavě tam, kam se
dívá – když pak Willard konečně větu dokončí, trochu se lekne*)... zombie.

R (*nevěřicně*): Cože?

W (*pouští se ho, pohroužen do svých apokalyptických scénářů, popojde si trochu doprava*):
Filozofická zombie.

R (*užasle na něj zírá*): Já jsem asi špatně slyšel. Filozofická kdo?

W (*prožívá každé slovo, dělá mezi nimi výrazné pomlky*): Filozofická zabijácká nemilosrdná
bezskrupulózní zombie.

R (*odvrací se od něj, skepticky*): Áha, tys byl taky včera na svatebním večírku u Russella, že?

W (*prožívání končí, pokračuje zcela střízlivě, unaven Reného ignorantstvím si jde sednout*):
Hele, zajímá tě, kdo chce zabít švédskou královnu nebo ne? Říkám ti, jde po ní filozofická
zombie. Feudálové to mají spočítaný.

R (*pořád na svém místě, posměšně, nedívá se na něj, každou variantu říká posměšněji než tu
předchozí*): Takže zombie říkáš? A co takhle upír? Nebo vlkodlak? Nebo ptakopysk?

W (*zaujatě si podloží bradu rukama*): O žádném filozofickém ptakopyskovi jsem v životě
neslyšel. Ale zní to zajímavě, co to jako má být?

R (*rázně přejde k Willardově stolu, vytýká mu*): Willarde, prosím tě, ty mi tvrdíš zcela vážně,
že královnu chce zabít zombie?! Takže tomu mám rozumět tak, že se někde kolem poflakuje
(*pokračuje posměšnou intonací a paroduje chůzi nějakého monstra*) slintající monstrum, co si
šlape po střevech, drbe se v mozku a chce každého pokousat?

W (*chladně*): Řekl jsem „filozofická zombie“.

R: No a?

W (*poučuje*): Filozofická zombie si nešlape po střevech a nedrbe se v mozku. (*zde se zarazí, zůstane zamračeně civět do blba, přemýšlí nad tím*) Tedy aspoň většinou se nedrbe ve vlastním mozku.

R (*ironicky, kroutě hlavu si jde stoupnout vlevo skoro pryč ze scény*): No tak to mi vážně moc pomohlo...

W: (*ztěžka vstává, přejde doprostřed a přednáší; mluví samolibě, poučuje, pomáhá si hojně rukama, mluví k divákům a udržuje s nimi oční kontakt, pouze když adresuje Reného, podívá se na chvíli na něj; René mezitím stojí stranou, ruce má na prsou a netrpělivě čeká, až poučování skončí*) Milý René, dámy a pánové, jsem rád, že jsme se opět sešli na přednášce pořádané vaši tedy brněnskou Filozofickou Jednotou. V dnešním příspěvku bych rád tady Renému vysvětlil, co je to filozofická zombie a proč, dle mého soudu, bude švédská královna brzy pod drnem. Ona taková filozofická zombie, drahý René, je potvora, která vypadá úplně stejně jako kdekterý člověk. Obvykle má dvě ruce, dvě nohy, jednu hlavu, nešlape si po střevech, platí daně, nechodí volit. Filozofická zombie se od člověka liší pouze v jednom jediném ohledu - nemá vědomí. Je to ten nejnebezpečnější a nejbezcitnější zabiják, jakého znám. Mnohem horší než Kant. Immanuel Kant.

R (*horší než Kant?! To snad ne! Rychle přejde k Willardovi*): A sakra!

W (*pokračuje v přednášení, hypoteticky*): Představ si svého dvojníka, který se chová, choval a bude chovat nachlup stejně jako ty. Narozdíl od tebe má ale v hlavě úplně prázdko. (*skepticky pohlédne na Reného, ujišťuje se*) Představuješ si to?

R (*arogantně, to je přece snadný úkol*): Samozřejmě. Není to zase až tak těžké, prostě já po ránu.

W (*vypočítá si na prstech, víceméně pro sebe*): Žádné pocity, žádné touhy, žádné bolesti, ...

R (*pokrčí rameny, taky pro sebe*): Aha. Takže já po ránu, ovšem když už jdu ze záchodu.

W (*pokračuje ve vypočítávání*): ... žádné barvy, žádné zvuky, žádný vnitřní život ... (*s tímto se již zase obrátí na Reného*) plus mrtvá švédská královna.

R (*také se na něj obrátí, už se cítí být poněkud zdržován*): Jasně, ale v čem je problém? Prostě běžný na svoji práci soustředěný masový vrah. (*mávně rukou a opravdu se chystá vyprávět*) O takových bych ti mohl vyprávět ...

W: (*neurvale mu do toho skočí, chytne jej za rameno a důvěrně a polopaticky mu vysvětluje*) Ty tomu asi pořád nerozumíš! Kdokoli, kdokoli může být touhle tou filozofickou zombií. Masového vraha poznáš podle neurotického chování nebo podle motorové pily. Ale filozofickou zombii, milý příteli, takhle nepoznáš. (*pustí jej, popojde si doprava*) Prostě to nejde - poněvadž kdyby to šlo, tak by to nebyla filozofická zombie. (*zastaví se*) Podívej se, ukážu ti to na příkladu...

W: (*dá si ruce k ústům, volá do zákulisí, každé jméno trochu jiným směrem*) Hynku, Viléme, Jarmilo! (*přiběhnou jako ochotní a nadšení figuranti, chvílku se rozcvičují před výkonem, každý jinak*)

W (*ukazuje na ně, zatímco se nervózně usmívají do diváků, René se na ně dívá s maximální skepsí*): Jeden z nich je zombie, schválně jestli poznáš, který. (*k HVJ*) Buďte tak laskaví a pozdravte naše diváky.

H: (*lehce se ukloní se zářivým úsměvem*) Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.

V: (*totéž gesto*) Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.

J: (*neohrabaný pohyb a huhlání – hlučná, ksichtící se, rukama mávající, retardovaná zombie vytváří jasný kontrast ke svým dvěma uhlazeným společníkům*)

R (*vítězoslavně*): Ten poslední, to bylo jednoduché. (*založí ruce, spokojený sám se sebou*) Vyhrál jsem!

W (*pan učitel chválí žáka a pokračuje v lekci*): Ano, výborně, Jarmila skutečně představoval zombii ... avšak nikoli zombii filozofickou. Takže teď to zkusíme ještě jednou a zkus přijít na to, kdo z nich je *filozofická* zombie.

H: (*gesto stejné jak předtím*) Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.

V: (*totéž gesto*) Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.

J: (*totéž gesto*) Dobrý den, pokud právě obědváte, dobrou chuť.

R (*s propukající panikou*): A jak to mám poznat, krucinál?!

W (*pravý Sókratés dovedl žáka k poznání, přejde k němu a otcovsky mu položí ruku na rameno*): Teď, milý René, jsi konečně uhodil hřebíček na hlavičku.